

Wie is daar? Stemmen horen in contemplatief, luisterend gebed

Larry DeBruyn, <http://herescope.blogspot.be/2015/07/who-goes-there.html>, 13-7-2015

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling en inlas door M.V. Update 12-2-2023 (HSV)

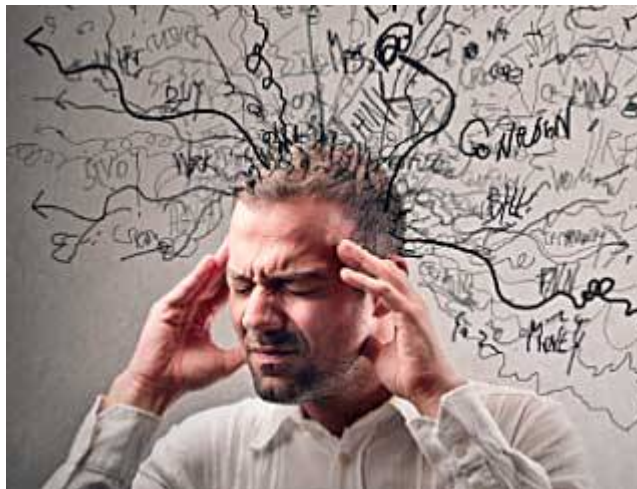
“Wij zijn uit God. Wie God kent, luistert naar ons; wie niet uit God is, luistert niet naar ons. Hieraan herkennen wij de geest van de waarheid en de geest van de dwaling” (1 Johannes 4:6)

Inleiding

Alhoewel zij de discipline van eenzaamheid beoefenen hopen spiritisten dat zij God persoonlijk tot hen zullen horen spreken. Zoals een bekende persoonlijkheid zei op de *Be Still* DVD: “intimiteit kweekt automatisch openbaring”. [1] Maar als een stem spreekt dan is er de vraag van haar identiteit. Daarom, in hetzelfde segment van de video “Fear of Silence” geeft Richard Foster advies over hoe te onderscheiden wie er communiceert in de stilte. Hij zei:

“De stem van God leren onderscheiden ... van gewoon menselijke stemmen in ons ... [de stem] komt binnen op zowat dezelfde manier als enige andere stem die we horen. Satan drukt en veroordeelt. God trekt en bemoedigt. En we kunnen het verschil kennen”. [2]

Alhoewel er andere stemmen kunnen zijn, laat Richard Foster wanklanken toe van mogelijke stemmen die kunnen spreken: ten eerste, menselijke stemmen vanbinnen en vanbuiten (wat kan meebrengen dat men zichzelf hoort spreken, in welk geval contemplerders zouden luisteren naar zichzelf); ten tweede de stem van Satan of demonen; en ten derde “Gods” stem.

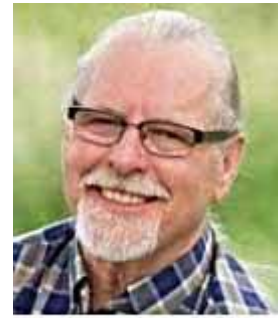

Wiens stem?

Om te kunnen determineren wiens stem spreekt, voorziet Foster in criteria. Als de stem **positief** is en bevestigend, dan is de stem die van God. Als de stem echter **negatief** is, als de stem van een bullebak die “drukt en veroordeelt”, dan moet die stem van Satan zijn. Om te onderscheiden of de stem al dan niet menselijk is, geeft Foster geen advies.

Als dan de stem menselijk is, kan men zich afvragen, waarom men in een meditatieve trance gaat om zichzelf of een ander mens te horen spreken? Tenslotte, in de normale levensloop spreken mensen tot zichzelf en luisteren zij voortdurend naar anderen, tenzij contemplerders zich zo geïsoleerd en alleen voelen, of tenzij – in overeenstemming met de oosterse monastische wereldbeschouwing – mediteerders geloven dat zij goden zijn zodat zij luisteren naar hun stem, zij luisteren naar goden!

Maar Foster is van mening dat die stem van God kan zijn. Hij dwaalt echter door te beweren dat de goddelijke stem steeds “trekt en bemoedigt”. De Schrift vermeldt nergens dat de goddelijke kracht exclusief op deze manier spreekt. Ja, God bemoedigt. Tot ongehoorzaam Israël zei Hij: “Met eeuwige liefde heb Ik u liefgehad, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid” (Jeremia 31:3). Maar God kan negatief spreken, en dat heeft Hij ook gedaan. Sprekend voor God riepen de profeten van Israël de zondige natie op tot berouw en zij waarschuwden het volk voor komende toorn en oordeel. Van de profeten die doorgingen met hun “bemoedigende” boodschap, zelfs in een tijd van Israëls uiterste morele en geestelijke instorting, zei de Heer: “Die profeten profeteren vals in Mijn Naam. Ik heb hen niet gezonden, Ik heb hun geen opdracht gegeven en Ik heb niet tot hen gesproken. Zij profeteren u een leugenvisioen, waarzeggerij, holle praat en bedrog van hun eigen hart” (Jeremia 14:14). Kunnen, in het licht van Gods manier van spreken door de profeten, bijbelse christenen rechtens negatieve boodschappen afdoen als dat ze van Satan komen?

Richard Foster

Richard Foster, (1942 -) Quaker, “Peetvader” van Contemplatief gebed. Auteur van “Celebration of Discipline (Het nieuwe leven) en andere boeken. Beveelt contemplatief gebed aan maar waarschuwt dat het gevaarlijk is. Citaat:

“Ik wil ook vooraf een woord van waarschuwing geven. In de stille contemplatie van God dringen wij diep door in het geestelijke rijk, en er is zoiets als bovennatuurlijke gidsing ... Terwijl de Bijbel ons hierover niet veel informatie geeft, zijn er verschillende klassen van geestelijke wezens, en sommigen van hen werken beslist niet samen met God en Zijn wegen! ... Maar voor nu wil ik u aanmoedigen beschermende gebeden te leren en te praktiseren”. Richard J. Foster, *Prayer: Finding the Heart's True Home* (San Francisco, CA: Harper San Francisco, 1992): 157.

In zijn klassieke werk met als onderwerp heiligheid, weerlegde de Duitse theoloog Adolf Köberle de significantie van de negatieve criteria die Foster vernoemt. Hij schreef:

“Het duidelijke verschil tussen mystieke vroomheid en deze van de Bijbel kan het duidelijkst gezien worden in de attitude jegens gebed. Alle mystieke gebed ... wordt een verrukkelijke absorptie in goddelijkheid, waar het persoonlijk bewustzijn wijkt, zoals de onbewogen, dromerige rust van Nirvana. De ervaring van alle bijbelse smekelingen staat in direct contrast met deze gelukzalige transcendentie. Als iemand God zelf zou ontmoet hebben, en niet louter een hoger ego of een imaginaire, fantastische portrettering van God, dan zou hij ontwaken uit dromerij tot waakzaamheid, van een onzuivere benadering tot een verontrustende terugtocht, van vertrouwen in bombastische gebeden tot woorden die een echt gevoel van ontzag zouden uitdrukken voor Degene Die Zich zo ver boven de smekeling bevindt”.[3]

Köberle citeert daarna Jesaja’s respons op zijn gelukzalige visioen en de communicatie die hij had met de Heer:

“Wee mij, want ik verga! Ik ben immers een man met onreine lippen en woon te midden van een volk met onreine lippen. Mijn ogen hebben namelijk de Koning, de HEERE van de legersmachten, gezien” (Jesaja 6:5).

Kan Jesaja’s gelukzalige ervaring accuraat beschreven worden als dat de Heer “trekt en bemoedigt”? Zo niet, om Fosters uitdrukking te gebruiken, werd Jesaja dan door Satan “gebullebakt”?

Als we aannemen dat God vandaag spreekt van Ziel tot ziel, wat dan indien Fosters paradigma voor het determineren van de oorsprong van de bovennatuurlijke communicatie omgekeerd zou zijn, dat de negatieve stem die van God is, en de positieve van Satan? Zo gebeurde het in de Hof van Eden. God waarschuwde Adam en Eva voor ongehoorzaamheid aan God als volgt: “op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven” (Genesis 2:17), maar Satan zei op verzekerende manier: “U zult zeker niet sterven” (Genesis 3:4). Het punt is dat, wanneer men zich inlaat met meditatieve spiritualiteit, de contemplerder of mysticus nooit zeker kan zijn over wie spreekt, en als consequentie kan de ervaring de voedingsbodem worden voor talloze flashy ideeën die enkel gebaseerd zijn op wat hij of zij “hoorde”. Als gevolg van zo’n horen zullen christenen “hun gehoor van de waarheid afkeren en zich keren tot verzinsels” (2 Timotheüs 4:4).

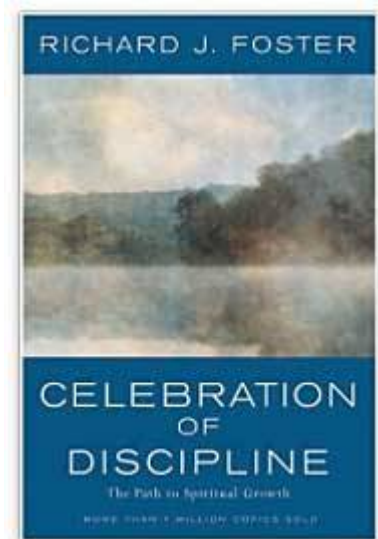
Wij leven in de tijd van de Heilige Geest en Zijn geestelijke gemeenschap en communicatie met de menselijke ziel. Maar de communicatie van de Geest is niet altijd aangenaam. Over de Heilige Geest voorzei Jezus: “En als Die gekomen is, zal Hij de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel” (Johannes 16:8). Zelfs de Trooster troost niet altijd. Soms veroordeelt Hij, en veroordeling van de ziel is niet aangenaam om te ervaren. Het brengt ons van streek. Wij houden er niet van gezegd te worden dat we fout zijn. Maar zonder de stem van de veroordeling van de Geest zouden wij doorgaan met zondigen, en ontkennen wij dat wij aansprakelijk zijn voor God met betrekking tot ons gedrag. Wanneer dan de veroordeling van de Geest over een christen komt, zal hij dan misleid worden door de positiviteit en voel-je-goed boodschap waarmee vandaag de kerk zo doordrenkt is?

Niemand van ons houdt van kritiek. Dat is nooit aangenaam, in het bijzonder wanneer deze verdiend is. Instinctief worden we dan defensief. Niettemin is de Heilige Geest niet enkel de Trooster van gelovigen, Hij is ook hun criticus. Wanneer wij zouden toegeven aan onze vleeselijke neigingen van ons hart, zal de Geest gevoelens van schuld in ons brengen. Hij roept ons dan op tot berouw en terugkeer tot Gods rechtvaardigheid. Andermaal, zouden gelovigen terecht alle schuldgevoelens toewijzen aan Satan? Als de boodschap van de overvloed aan positieve predikers die de kerk domineren zou moeten geloofd worden, dan is het antwoord “ja”. Maar als de bijbelse standaard van geestelijkheid moet geloofd worden, dan is het antwoord “nee”, want één kenmerk van geestelijkheid in de Bijbel is iemand zijn gevoeligheid voor zonde (Zie Genesis 18:27; Job 42:5-6; Jesaja 6:5; Lukas 5:8; Romeinen 7:14-25; enz.).

Een waarschuwing

Dat contemplatieve spiritisten zich bezig houden met praktijken die door hun eigen bekentenis hen blootstellen aan de invloed van Satans stem is verontrustend. De Schrift vermaant gelovigen: “geef de duivel geen plaats [d.w.z. een gelegenheid]” (Efeziërs 4:27). Maar in zijn verdediging van contemplatief gebed geeft Richard Foster toe dat Satan de stilte kan doorbreken als een gelegenheid om te spreken. Hij zegt:

“Ik wil ook vooraf een woord van waarschuwing geven. In de stille contemplatie van God dringen wij diep door in het geestelijke rijk, en er is zoiets als bovennatuurlijke gidsing... er zijn verschillende klassen van geestelijke wezens, en sommigen van hen werken beslist niet samen met God en Zijn wegen!”[4]

Hoe te contempleren

In de eerste editie van zijn boek *The Celebration of Discipline* (1978), stelt Foster “vier types” van meditatie voor.[5]

De **eerste** meditatie omvat twee activiteiten: één, in yogastijl 5 à 10 minuten zitten met uw handpalmen naar beneden (bewust uw problemen laten varen – het vrijlaten) en daarna met uw handpalmen opwaarts (stil wachten op Gods vrede – het ontvangen); of twee, concentreren op ademhalen (uitademen van ongerustheden, angsten en bezorgdheden, en inademen van Gods vrede).

De **tweede** omvat meditatie met betrekking tot enig aspect van de schepping want, als we maar willen luisteren – en Foster citeert Agnes Sanford (1897-1982) – God “spreekt nog steeds tot ons door de aarde en de zee, de vogels in de lucht en de kleine levende schepselen op de aarde...”[6]

De **derde** omvat meditatie over een uitgebreide tijdsperiode omtrent een bepaald Schriftgedeelte gedurende welke tijd de contemplerder “feitelijk de levende Christus ontmoet... aangesproken wordt door Zijn stem en aangeraakt wordt door Zijn helende kracht”. [7] In tegenstelling tot verbeelding die kan optreden tijdens meditatie, schrijft Foster dat met betrekking tot Jezus “het een echte confrontatie kan zijn” en hij voegt eraan toe: “Jezus Christus kan feitelijk tot u komen”. [8] Mediteerders kunnen, zo blijkt, hun eigen persoonlijke en private Parousia (Aanwezigheid of

Tweede Komst, Mattheüs 24:30) stimuleren, en dit ondanks het feit dat de Schrift verklaart dat deze gebeurtenis openbaar zal zijn (Openbaring 1:7).

Maar Foster beschrijft nog een **vierde** type van meditatie, één die hij “de Berg Everest van de ziel” noemt, één die “zijn doel heeft om u in een diepe innerlijke communicatie met de Vader te brengen waarbij u naar Hem kijkt en Hij naar u kijkt”.^[9] En dit kan gebeuren niettegenstaande Jezus’ getuigenis dat Hij alleen de Vader zag; Hij zei: “Niet dat iemand de Vader gezien heeft, behalve Hij Die van God is; Hij heeft de Vader gezien” (Johannes 6:46); en niettegenstaande wat Johannes zei: “Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem ons verklaard” (Johannes 1:18; vergelijk 1 Timotheüs 6:16).

Uit het lichaam treden

Contempleerders kunnen een verlangen voelen om nog verder te gaan.^[10] Foster beschrijft een meditatie-oefening die ervoor kan zorgen dat de ziel van de contempleerder getransporteerd wordt naar een andere dimensie van de realiteit. “Na een tijd”, zo zegt Foster, “is er een diep verlangen binnenin om naar de hogere regionen te gaan achter de wolken”.^[11] Om de hoogste piek te beklimmen vertelt Foster zijn lezers:

“Sta in uw verbeelding uw geestelijk lichaam toe om, schijnend met licht, uit uw lichaam op te rijzen. Kijk achterom zodat u zichzelf kan zien, liggend in het gras, en verzeker uw lichaam dat u spoedig zult terugkeren. Verbeeld uw geestelijke zelf, levend en vibrant, oprijzend door de wolken tot in de stratosfeer. Observeer uw fysieke lichaam, de heuvel, en het bos die kleiner worden naarmate u de aarde verlaat. Ga dieper en dieper in de ruimte, tot daar niets is dan de warme aanwezigheid van de eeuwige Schepper. Rust in Zijn aanwezigheid. Luister stil. Noteer zorgvuldig elke gegeven instructie. Na tijd en ervaring zal u in staat zijn direct onderscheid te maken tussen een louter menselijke gedachte die kan opborrelen tot in de bewuste geest, en de Ware Geest, welke het hart beweegt. Wees er niet over verwonderd als de instructie erg praktisch is en niet persoonlijk als er geen woorden komen; zoals goede vrienden geniet u stil van het gezelschap van elkaar. Wanneer het voor u tijd is om te vertrekken, dank de Heer dan hoorbaar voor Zijn goedheid en keer terug naar het grasland. Loop vreugdevol langs het pad tot u terug thuis komt, vol nieuw leven en energie”.^[12]

Vraag: Waarom zou een christen, in het licht van de vermaning van de Schrift: “**bied weerstand aan de duivel**” (Jakobus 4:7), flirten met een spirituele praktijk die hem kan blootstellen aan het horen van de stem van Satan of een demon?

Conclusie

Het feit dat contemplatieve evangelicals “frisse” openbaringen en ervaringen met God zoeken, en zelfs “uit het lichaam treden”, geeft aan dat zij niet langer de Heilige Schrift als toereikend en gezaghebbend beschouwen in zaken van geloof en praktijk (contra 2 Timotheüs 3:16). Maar als de Bijbel niet langer als genoegzaam wordt beschouwd, en men een andere stem hoort die een openbaring geeft, dan volgt het volgende stelling:

Als een stem herhaalt wat in de Schrift staat, dan is dat woord **onnodig**. Als een stem, intuïtie of spreken het Woord van God tegenspreekt, dan is wat gezegd wordt **ketterij**. Als echter de stem toevoegt aan het Woord van God, dan betekent dit dat de Schrift **ontoereikend** is, en met betrekking tot dit laatste punt waarschuwt Spreuken:

“Voeg niets toe aan Zijn woorden, anders zal Hij u straffen, omdat u een leugenaar zou blijken te zijn” (Spreuken 30:6).

Eindnoten:

[1] Michelle McKinney Hammond, “Fear of Silence,” *Be Still* (DVD © 2006 Twentieth Fox Home Entertainment LLC).

[2] Ibid: Richard Foster segment.

[3] Italics mine, Adolf Köberle, *The Quest for Holiness*, John C. Mattes, Translator (Minneapolis, MN: Augsburg Publishing House, 1938): 35-36.

[4] Richard J. Foster, *Prayer: Finding the Heart's True Home* (San Francisco, CA: Harper San Francisco, 1992): 157.

[5] Richard J. Foster, *Celebration of Discipline: The Path to Spiritual Growth* (San Francisco, CA: Harper & Row, Publishers, 1978): 27-28. In the book's 10th Anniversary revision, Foster still advises the same formats for meditation, but eliminates much of the advice and goals of meditation evident in the first edition. See Richard J. Foster, *Celebration of Discipline: The Path to Spiritual Growth, Revised Edition* (San Francisco, CA: Harper & Row Publishers, 1988): 29-32. *Christianity Today*, the magazine of evangelicalism, has called the book, having sold over a million copies, one of the top ten books of the twentieth century. This raises the question, How many copies of the 1978 edition are still in circulation as used books? If they are still circulating, then the issues raised deserve continuing address for the mystical path Foster promotes is even today being followed and experienced.

[6] Ibid: 25. During the 60s thru the 80s, Sanford was a charismatic leader of the Inner Healing Movement.

[7] Ibid: 26.

[8] Ibid.

[9] Ibid: 27.

[10] As they climb the "mystic mountain," contemplators may at hear and experience "attendant voices and visitations." See Ray C. Petry, Editor, *Late Medieval Mysticism: The Library of Christian Classics, Volume 17* (Louisville, KY: Westminster John Knox Press, 1957): 21. Other experiences may include body illumination and levitation. Other experienced paranormal phenomena (PSI) can include clairvoyance, clairaudience, precognition, prophecy and so on. See Herbert Thurston, S.J., *The Physical Phenomena of Mysticism*, J.H. Crehan, Editor (Fort Collins, CO: Roman Catholic Books, 1951); Montague Summers, *The Physical Phenomena of Mysticism: With Especial Reference to the Stigmata, Divine and Diabolic* (London, GB: Rider & Company, 1950); and Raynor C. Johnson, *The Imprisoned Splendor: An approach to Reality, based upon the significance of data drawn from the fields of Natural Science, Psychical Research and Mystical Experience* (Cambridge, GB: University Press, 1989).

[11] Foster, *Celebration of Discipline* (1978), 27.

[12] Ibid: Emphasis added. In a bibliographical note regarding the first edition of Foster's *Celebration of Discipline* (1978), Christian philosopher Arthur Johnson stated: "In an attempt to provide advice on living the Christian life, Foster promotes a very mystical view of Christianity." Therefore Johnson concluded that, "Much of what the Protestant Reformers opposed is promoted by Foster." See Arthur L. Johnson, *Faith Misguided: Exposing the Dangers of Mysticism* (Chicago, IL: Moody Press, 1988): 153.

*This article has been updated significantly from the original version published years ago, especially now that the evangelical church world has so widely embraced the eastern mystical practices of meditation.

Lees verder over Richard Foster: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Richard_Foster.pdf

Lees meer over contemplatief gebed: <http://www.verhoevenmarc.be/contemplatief.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm